

Kázání Bystřička, Růžďka 23.2.2025 **Strážce duší** (vstup 250)

Introit: *Davidův. Hospodine, k tobě volám, pospěš ke mně, dopřej sluchu mému hlasu, když tě volám! Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, pozdvížení mých rukou jak večerní oběť. Hospodine, postav stráž k mým ústům, přede dveře mých rtů hlídku, nedej, aby se mé srdce přiklonilo ke zlu, at' se nedopustím svévolnosti s muži, kteří páchají ničemností; jejich vlídnosti okoušet nechci. Spravedlivý at' mě třeba bije, pokládám to za milosrdenství, at' mě trestá, je to pro mou hlavu olej, má hlava to neodmítne, v jejich neštěstí se za ně ještě budu modlit. (Žalm 141, 1-5)*

Píseň 356

Modlitba

Čtení: Malachiáš 3, 13-24

Píseň 41

Text kázání: Skutky 20, 17-38

Milí přátelé, bratři a sestry,

když se apoštol Pavel loučí s křesťany v Milétu, tak jim říká, že už je nikdy neuvidí. Říká jim, že **mu Duch svatý město od města ohlašuje, že ho čekají pouta a utrpení.** Jeho slova loučení všechny přítomné dojmou. Na konci kapitoly ještě čteme: **Po těch slovech si s nimi se všemi klekl a pomodlil se. Všichni se dali do hlasitého pláče, objímali Pavla a líbali ho, dojati nejvíce jeho slovy, že ho už nikdy neuvidí. Pak ho doprovodili k lodi.** Jaký to musí být pocit, když vám blízký člověk řekne, že už ho nikdy neuvidíte? Naši přátelé z Ukrajiny to jistě znají velmi dobře. Odcházeli ze své země, loučili se se svými blízkými a přitom nevěděli, jestli se ještě s nimi někdy uvidí. Při takových těžkých loučeních si vzájemně lidé chtějí říct to nejdůležitější. **Nikdy nezapomenu, mám tě rád, neodcházej, dávej na sebe pozor!**

Apoštol Pavel kladl zejména milétským starším na srdce také velmi důležitá slova: **Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna. Vím, že po mém odchodu přijdou mezi vás draví vlci, kteří nebudou šetřit stádo... Buďte proto bdělí a pamatujte, že jsem se slzami v očích po tři roky ve dne v noci každému z vás neustále ukazoval cestu.**

Ačkoliv ta slova Pavel říkal především starším církve, tak přesto bych chtěl, aby dnes promluvila k nám všem. Protože všichni máme dorůst k tomu, abychom přebírali zodpovědnost nejen za sebe, ale i za věci Božího království na této zemi. **Dávejte pozor na sebe i na celé stádo... Dávat pozor každý sám na sebe.** To je jistě velmi důležité pro každého z nás, nebo ne? Dáváte, milí přátelé, pozor každý sám na sebe? Nebo se svým životem hazardujete? Jezdíte třeba autem obezřetně a umíte předvídat, co by se mohlo stát, kdyby vám např. někdo nedal přednost? A jezdíte v dostatečné vzdálenosti za jiným autem, kdyby zničehonic najednou to auto před vámi začalo brzdit? Rozhlížíte se nejprve, když přecházíte cestu? Anebo na přechodu telefonujete se sluchátky v uších a ani se nerozhlídnete? Netýká se to ovšem jen silničního provozu. Vzpomeňme nedávno tragicky zesnulou zpěvačku Helenu Zeťovou, která vypadla z okna. Mnohdy stačí tak málo. Jen uklouznutí. Co je ale velmi smutné, milí přátelé, že nebezpečí způsobené lidskou rukou vlastně můžeme čekat dnes už kdekoliv. Na fakultě, základní škole, anebo v normálním obchodě. Nebezpečí větší jak v džungli? Všichni jsme velmi křehcí, **dávejme proto na sebe pozor. Buďme obezřetní a opatrní.** A zvláště pak buďme strážci svého srdce, svých úst a své víry.

Ta Pavlova výzva ale mluví také o tom, že máme dávat pozor i na ty druhé. Máme chránit život, ne být jeho ničitelé. **Dávejte pozor na sebe i na celé stádo...** Nedokážu pochopit, jak na některých farmách lidé týrají dobytek. Jsou to ještě vůbec lidé? Ovšem stádem ve své řeči myslí Pavel samozřejmě tamní církevní obec. Tedy křesťanský sbor. Ale ta slova vlastně patří i každému rodiči. **Dávejte pozor na to stádo vašich dětí!** Je to tak? Za děti jsou zodpovědní rodiče. Tak je to dané vlastně od stvoření světa. A to jak vychováváme své děti, za to si neseme vlastně zodpovědnost před samotným Bohem. Bůh nám děti svěřil, abychom o ně pečovali a dobře je vychovali. Do dospělosti jsme za děti prostě zodpovědní, at' se nám to líbí nebo ne. Bůh nás nad nimi vlastně ustanovil strážcem. Samozřejmě někdy děti „hlídá“ babička, děda, teta a jaká je to zodpovědnost! Ovšem právě to slovo hlídá je slovesem ke slovu strážce. Strážce je zde především od toho, aby hlídal. Je to tak?

Přesně o tom Pavel mluví: **Dávejte pozor na sebe i na celé stádo, ve kterém si vás Duch svatý ustanovil za strážce, abyste byli pastýři Boží církve...**Díky Bohu můžeme i my zde mít křesťanský sbor. Ovšem kdo má mít za celé stádo zodpovědnost? Má být strážcem křesťanského společenství pouze pastor a starší sboru? Anebo má zodpovědnost za společenství církve každý z nás? A o jaké „hlídání“ vlastně jde? Co je tím hlídáním? Je to pouze hlídání, aby se zde nevyučovalo bludné učení? Je to hlídání, aby vše probíhalo řádně a dělo se v báni a kázni Boží? Mám za to, bratři a sestry, že být na strážci znamená se také modlit. Možná jste už někdy slyšeli pojem **modlitební stráž.** Držíte někdy takovou modlitební stráž? Ve strážci obecně se vše děje řádně. Ti, co jsou ve strážci, tak jsou tam na určitou dobu a pak je střídají další. Ve strážci většinou bývají minimálně dva. Modlíte se např. doma spolu alespoň dva? Taková modlitební stráž probíhá v našem sboru ráno půl hodiny před bohoslužbami, na skupince u Hrazdílů a taky na biblické hodině. Není

to společenství jen pro nějaké vyvolené či povoláné. Myslím, že je zodpovědnost každého z nás se modlit nejen za společenství církve a za své rodiny, ale také a především za ty, kteří ještě nejsou spaseni. Děláme to? A děláme to dostatečně?

Žijeme, bratři a sestry, v době, kdy kostely opravdu nepraskají ve švech. Žijeme v době, kdy se zdá, že se to celé společnosti i světu vymyká z rukou. Do nedávné doby jsme spoléhali na to, že žijeme v celkem bezpečné zemi. Modlili jsme se za probuzení a hle, zdá se, že je ještě větší tma. A tak křesťana, který svůj život zasvětil Pánu Ježíši Kristu a službě pro Boží království, může napadnout podobná otázka, kterou si kladli v té starozákonní době po vybudování nového chrámu po babylonském zajetí. Tehdy po obnově chrámu a chrámové bohoslužby byli mnozí natěšeni, jak budou všichni lidé žít po živém Bohu a jak Mu budou s ochotou a radostí sloužit. Avšak netrvalo to dlouho a viděli, jak jich zůstalo opět jen hrstka věrných. Mnozí si spravovali hlavně svoje domy, nikoliv ten dům Boží, a těm věrným možná říkali fanatici. Přece to s tou vírou nemusíte tak přehánět. Jakoby tenkrát mnohé modlitby vůbec nebyly vyslyšeny. Jakoby nic neznamenaly. A tak si někteří v tom úpadku mezi sebou začali šuškat: **„Sloužit Bohu není k ničemu. Co z toho, že jsme před ním drželi stráž a že jsme chodili před Hospodinem zástupů zachmuřeně? Proto za šťastné pokládáme opovázlivce.** Mají úspěch, přestali sloužit Bohu, svůj čas a energii věnují pro své uspokojení, a tak makají hlavně na svém, a jak se jim daří!

Možná si kladeš podobné otázky. Má cenu se ještě vůbec modlit? Má cenu se modlit za politiky, když se zdá, že ženou celý svět do zkázy? Má cenu se modlit za mladou generaci, když vidíme, jak se ztrácí ve virtuálním světě, jak přibývá psychicky vážně nemocných? Má cenu se modlit za zlé lidi, když si stejně jdou za svými cíli a Boha odmítají? Má cenu se modlit za nemocné, když se jim stejně přitíží? Má cenu rozsévát lásku, když je oplácena zlem? Copak Ty to, Bože, nevidíš?

Oslovila mne v této souvislosti jedna věta z jednoho kázání mého kolegy: **Člověk se nemodlí proto, aby zorientoval Boha, ale aby se sám dobře zorientoval.** Mnohým věcem, bratři a sestry, nerozumíme. Neorientujeme se v tom. Jsme zavaleni tím, co se kolem nás děje. Na jedné straně vidíme, jak se nepoctivcům daří, jak bohatí a mocní zlým způsobem hýbou světem a jak těm, co chtějí žít poctivě, jsou házeny klacky pod nohy. Pokud jsme se tedy v tom všem přestali orientovat, pak jsme ale jako ti, co opustili své strážné stanoviště a přestali se modlit. Mnohá stráž, jak víme, stává na věži, aby s rozhledem viděla do dále. Jinak nemohla spatřit nebezpečí. My nepotřebujeme, bratři a sestry, být plni beznaděje, která se na nás valí ze světa. My potřebujeme jít „výše na věž“ ke Kristu v modlitbě a prosit o otevření duchovního zraku, o naplnění Duchem svatým. Abychom to vše nahlédli Božím pohledem. Ty i já jsme zodpovědní nejen za společenství církve, ale také za tento svět, za své okolí. A tak je potřeba zůstat Pánu věrný, neopouštět svá strážná stanoviště a vytrvale se přimlouvav, i když nevidíme dlouho žádný výsledek. Když jsem byl na vojně a měl jsem službu ve stráži, tak to bývala mnohdy nuda. Nic se nedělo. Ale přesto ta stráž má vždycky svůj smysl právě pro nepředvídatelné události.

A tak ti skleslí služebníci tehdejšího jeruzalémského chrámu dostali od Hospodina, který jejich remcání slyšel, velké zaslíbení. **Opovázlivcům a svévolníkům se nepovede stále dobře, myslí si, že si zajistí svým bohatstvím a zlem budoucnost. Ovšem není to tak. Přejde den Hospodinův a oni zahynou. Avšak vaše jména jsou zapsána v knize života. Vy, i když se to zatím nezdá, vy máte budoucnost, oni ne.** Ovšem onen den ukáže ještě i jinou věc. **Potom uvidíte rozdíl mezi spravedlivým a svévolníkem, mezi tím, kdo Bohu slouží, a tím, kdo mu sloužit nechce... Ale vám, kdo se bojíte mého jména, vzejde slunce spravedlnosti se zdravím na paprscích.** A tak mám závěrem ještě otázku. Jak sám sebe vidíš? Sloužíš Bohu, anebo sám sobě? Dáváš druhým, anebo hlavně bereš? Vnímáš svou zodpovědnost za svou rodinu, za svou Boží rodinu, za společenství církve i za společnost okolo? Anebo se alibisticky schováváš za svou lhostejnost tak jako Kain, který zabil svého bratra? A když se ho Hospodin zeptal, kde je Ábel, tak řekl: **Jsem snad strážcem svého bratra?** Ano, ty i já, jsme strážci jeden druhému, tak se nevymlouvejme, nýbrž se jeden za druhého modleme a navzájem se podpírejme. Jestliže jsme následovníci Kristovy, pak vezme, že On sám je tím největším a nejvěrnějším strážcem. V 1. listě Petrově o něm čteme: **Vždyt' jste ,bloudili jako ovce', ale nyní jste byli obráćeni k pastýři a strážci svých duší.** Není to povzbudivé a uklidňující vědět, že Kristus střeží naše duše ke spáse? On je se svým týmem andělů nejlepší možnou stráží v celém vesmíru. Nezáříkejme se Jeho ochrany. Naopak zůstaňme obráćeni ke Kristu, hlídající na modlitbách jeden za druhého i za církev. Má to smysl a před Bohem obrovskou cenu. Amen.

Modlitba Píseň 106

Slovo poslání: 1. list Petrův 1, 3-9

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce (strážce), Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život a vede tě do života věčného. Amen píseň 672